Kunningas ommakstega ka, agga ûsna teâdmatta.

Jutlus tulli kâtte, ja ſai petud ewangeliumi ârramôiſtmisſeks koggodusſe hingede kasſuks. Lõppetusſes nimmetas õppetaja ka koggodusſele, et ſe tännane pääw ſureks mâllestusſeks ſaab jâma neile ja lastele, ja laste-lastele, ja monda muud.

Jutlus olli kunninga ja keikide meleſt hea, nenda, et kunningas õppetajale pârraſt 30 tukkatid kinkis.

Oh ſedda melehaiguſt Gundlingile! Ta meel olli ni haige, et ta nâuſt ûsna ſinniſeks lâks. Seſt temma olli asja teiſite ſowinud.

Siis lâkſid keik jâlle moiſa louneks ſõmaaiale. Kirrikoõppetaja piddi ka minnema. Seâl lâks aſſi narri kohta õige hulluks. Siis ſai ſe aſſi ka teâdawaks, et ta parrukit tahhetud purruks lasta, ſeſt ſedda ta iſſe weel ei olnud râkinudki. Sedda naero! Kûl ta katſus omma melehaiguſt wina klaſi ſiſſe ârraupputada, agga ei aitnud. Polnud mehhel wimaks muud nou, kui panni ennaſt kõrwale.

Agga ennam kui enne pûdis ta nûûd kirriko õppetaja kohta kurja ſünnitada. Lâks jookstes wâljale, ſai ûhhe tallopoiaga kokko, ſe olli temma meleheaks kirriko õppetaja waenlane — nago igga innimeſſel ſiin ilmas ommad ſõbrad ja ka ommad waenlaſed — ſelle kâeſt pârris ta jârrele, ja tahtis kuulda, kas õppetajaſt middagi ſûûd leida, et temmale laituſt woiks ſada. Se mees râkis, et õppetaja wägga waljuste ſelle peâle watab ja ſelle jârrele kulab, et kegi kõrtſis ei pea kâima egga koddo tûllitama, ja temma ennefegi kâtte tulnud kord ſeſuggune nalli: ta winud loma ladale, mûnud kûl hâsti ârra, agga raiſand rahhaſt monne koppiko ârra. Koddo teinud naesterahwas ſeſt piskuſt mondakorda kiſſa, et ta melehaigusſega ſedda ja ſedda teinud. Teiſed winud luggo kirriko õppetajale teâda. Oi kui kirriko õppetaja mollemid nomind, — teiſt teiſe korra, kunni ni ſullaks lâinud, kui tinna, ja wimaks ûsna